

Johan Sjöberg 3 (4)

Sen ropade folk åt mig var jag kom:

- Nu får du akta dig för honom! Han slår dig fördärvad, när han träffar dig ...

- Han kan försöka! svarade jag och försökte låta stursk. Då hade jag fått styrka i armarna. Det var inte som när jag var liten. Den sjuka dottern dog strax därefter. Jag tänkte på hennes koftor, och en dag for jag in till Borås och skaffade mig en stickmaskin jag också. Jag tog vägen hem förbi gården. Jag skulle visa att jag inte var rädd. Bonden var ute på gårdet och körde gödsel.

- Goddag, goddag, ropade jag från vägen.

- Goddag, svarade han. Kom hit, får jag tala med dig ...

- Det går an, sa jag och gick ditåt men stannade utom räckhåll för säkerhets skull.

Han förklarade, att jag var en lymmel, som hade gett mig av. Men jag pratade om lite av varje och fick honom god. Det slutade med att jag lovade hjälpa honom med dagsverken, när jag kunde för stickeriet. Sen satt jag hos den gamla och stickade tröjor, som jag lämnade i Borås. Efter ett tag kom min syster Anna på besök. Hon arbetade på tumstocksfabriken i Hultafors och ville att jag skulle komma till henne. Hon behövde hjälp med grovsysslorna. Jag kunde ju hämta ved i skogen och hugga den. Så kunde vi sitta och sticka tillsammans. Hon hade skaffat sig en strumpmaskin. Jag flyttade till Anna men trivdes inte i Hultafors utan gav mig hem till Seglora igen. Sen flyttade Anna till Mölndal, och där blev hon sjuk i lungsot och dog. Då var hon 24 år. Varför hon skulle flytta så långt bort - fem mil - kan jag inte förstå. Hon kom och hälsade på mig en gång. Då såg jag, att hon inte skulle bli gammal. Jag gav henne lite ägg, för att hon skulle ha något att äta. När hon blev sjuk, miste hon ju jobbet. Och sen var hon borta.

1914 när jag var 20 år hyrde jag in mig på Mossön, som låg inne i skogen, 1 km från Sjökullen. Det lilla torpet skulle jag betala med 40 dagsverken om året. Där stannade jag hela livet. Mossön blev mitt kära hem. Den gamla stugan var enkel med öppna hällar och utan elektricitet och vatten, men jag var inte van vid annat. Någon väg dit fanns det inte, men jag byggde en själv med tiden. När den gamla flyttade från Sjökullen, kom det dit en familj. De fick lungdot, de som så många andra. Mannen och en pojke dog. Sen blev moran sjuk och sändes på sanatorium. Men hon klarade sig och kom hem. Då lejde kommunen mig att gå dit och sköta henne. Jag skulle bära in ved och vatten och handla ... Ja, jag skulle göra allt. Hon fick inte lyfta något eller anstränga sig. För det fick jag 25 öre om dagen. Kommunen ville, att jag skulle flytta dit, men det vågade jag inte för sjukdomen.

Hemma stickade jag tröjor av ylle så mycket jag hann. Sen tog jag bussen till stan med dem. Det gick bussar på den tiden. När Sven Bengtsson satte upp stickeri i Hultafors, började jag sticka åt honom. Dit kunde jag gå, så jag sparade in den dyra stadsresan. I två år gjorde jag kalsonger och skjortor av bomullsgarn, och för dem fick jag 7-8 kronor dussin. När fem dussin var klara, slängde jag upp "bördan" på axeln och gick för att lämna dem. När Bengtsson flyttade till Borås ville han att jag skulle följa med för att sköta stickeriet, medan han var ute och sålde. Men jag måste tacka nej. Jag hörde ju inte vad folk sa i telefon. Hans

stickeri gick allt bättre, och han skaffade sig flera biträden. En dag hade ett av dem - en trevlig man med familj - ett förslag:

- Jag har pengar, och Sjöberg kan stickeri. Om Sjöberg letar upp ett ställe i Seglora intill en sjö, köper jag det. Så öppnar vi stickeri tillsammans ... Jag var med på det. Jag visste ett fint ställe, som vi kunde få. Den dagen jag gick in till Borås med min färdiga börda för att berätta, att nu var köpet klart, var jag så glad, så glad. Nu skulle allt bli så roligt. Men vilken sorg! Jag möttes med ett dödsbud. Biträdet hade ramlat utför en trappa på hotellet och brutit nacken! Jag blev så utom mig, att jag höll på att svimma. Sen fick köpet gå tillbaka. Han var ju borta, och jag hade inga pengar. Men jag gav inte upp. Jag skaffade fyra maskiner för att sticka själv och gå ut och sälja. Ont om pengar hade jag, men jag köpte garn för mina fattiga slantar, sålde de färdiga plaggen och köpte nytt garn. Så gick det undan för undan; tills jag hade betalt maskinerna. Men de var dyra i underhåll. Nålarna rostade fort i det fuktiga torpet. Huvudvärk hade jag alltid. Men tro inte att mitt liv saknade glädjeämnen! Att gå upp tidigt på morgonen och se rådjuren beta på gårdsplanen, var det finaste jag visste. Och blommor har jag alltid älskat. På 30-talet gick jag runt i bygden som knalle. Jag sålde mina tröjor och nålar av alla slag, tvål, brevpapper och glasögon för 1 krona.